

Čestiti gospod Doropoljski!

Ker Vam drugi toliko pišejo, želim Vam tudi jaz kaj pisati. Toda, ker Vam prvič pišem, sama ne vem, kaj bi Vam pisala, upam, da mi ne boste zamerili. Jaz kaj rada berem „Zvonček“. Rada bi videla, da bi tudi meni kaj napisali v svoj kotiček, kako besedo v odgovor, kajne, da mi boste? Prihodnjič Vam hočem več pisati o našem lepem litijskem življenju. Srčno Vas pozdravlja

Tilka Wurzbachova,
učenka II. razr. v Litiji.

Odgovor :

Ljuba Tilka!

Sama ne veš, kaj bi pisala — no, pa si le nekaj! Zato Ti res prav nič ne zamerim. Za prvič je že, saj moramo pomisliti, da je vsak začetek težak. Sedaj pa kar lepo sedi in povej kaj o lepem litijskem življenju!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Čeravno sem še jako majhna, se vendar drznem Vam napisati par besedi.

Stara sem 9 let. V šolo hodim jako rada, ker se tam učimo veliko lepih reči. Najrajša imam svojo součenko Marjeto Kolarjevo. Pri nas imamo petelinčka Petrčka, ki se z njim kaj rada igram.

Sestra mi je kupila v Šoštanju uro, ki sem imela z njo dosti veselja. Tukaj smo dobili nove krasne orgle, ki se jih veselimo, kadar jih poslušamo. Tudi pri nas je bila šola zaradi škrlatice nekaj časa zaprta. Zaradi velikega snega sem večkrat izostala iz šole. Za Veliko noč bom dobila novo obleko, ki se je jako veselim. Nazadnje Vam še omenjam, da imam 5 bratov in 5 sestrá.

Voščim Vam vesele velikonočne praznike.

Vam vdana Neža Konečnikova,
učenka I. razreda v Šmihelu.

Odgovor :

Ljuba Neža!

Sedaj se pa gotovo postavljaš, ko imaš lepo novo obleko! Ej, saj je tudi res, da mora biti vsaka deklica vedno čedna in čista. Letošnja zima je bila res huda — mraz, sneg, bolezní. Ubogi otroci! Kolikokrat sem mislil nanje, ko je bilo vse zasneženo, pa so morali — gnani od hrepenenja — hoditi v mrazu z doma v šolo in zopet nazaj. Sedaj je temu trpljenju konec: pomlad je prišla — podoba mladosti — in je zlomila zimi kruto moč!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Slišal sem, da otroška pisma radi sprejemate. Zato Vam pišem, kako mi gre v šoli. Zdaj smo dobili tretjokrat naznanila, mislil sem, da bom imel slabše, a imel sem še lepše. Kadar bomo dobili spet naznanila, Vam spet pišem in če bom smel v višji razred.

Srčno Vas pozdravlja

Franc Mencej,
učenec 3. raz. 1. oddelka
vadnice v Mariboru.

Odgovor :

Ljubi Franc!

Mislil si, da bo izpričevalo slabše. Ali si imel slabo vest? No, pa je vendarle prav, da je bilo lepše. Morda pa to dokazuje, da podcenjaš svoje zmožnosti. Tudi skromnost je lepa lastnost. Le tako naprej, pa boš smel v višji razred!

*

Velespoštovani gospod Doropoljski!

Ker imam priliko čitati „Zvonček“ in ga vedno z veseljem prebiram, sem našla naposled tudi Vaš kotiček. Uvidela sem iz Vaših cenjenih odgovorov, da Vam je mladina jako všeč. Zato sem se drznila tudi jaz, da se oglašam v Vašem kotičku.

Stara sem 13 let. Dovršila sem vseh pet razredov žalske ljudske šole ter obiskujem sedaj 1. razred meščanske šole v Celju. Imam se dosti učiti. Doma se učim tudi klavir.

Z odličnim spoštovanjem

Lizika Petričkova.

Odgovor:

Ljuba Lizika!

Mladina, in sicer dobra, pridna, krepostna mladina, mi je res jako všeč, zato si mi všeč tudi Ti, ko si tako pridna, da hodiš že v meščansko šolo. Učiti se je seveda mnogo — a zato pa tudi vedno več znaš. Znanje pa je bogastvo, ki Ti ga ne more nihče vzeti.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Oprostite, da Vas nadlegujem s tem pismom. Jaz sem že drugo leto naročnik „Zvončka“. Jako rad ga čitam. Posebno se mi je prikupil Vaš kotiček. V zadnji številki „Zvončka“ Vam je pisal moj brat Martin. Imam veliko veselje do učenja. Moji starši to dobro vedó. Zato me tudi ne pridružujejo doma. Koncem tega meseca dobimo šolska naznanila. Učim se še precej dobro. Posebno me veseli zgodovina in zemljepisje. Pa tudi drugih predmetov se z veseljem učim. Jeseni bom dopolnil dvanajsto leto.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdani

Franc Vrečko
v Vojniku.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Praviš, da te najbolj veseli zgodovina in zemljepis. Pa sta tudi to v resnici lepa predmeta. Zgodovina je učiteljica človeštva. Iz nje spoznavamo lepa in plemenita dejanja velikih mož in žená, ki so delali, živeli in trpeli v blaginjo človeštva. Ti naj nam bodo vzorniki. Ne posnemajmo pa onih, ki so delovali človeštvu v škodo! — V zemljepisu pa se učimo spoznavati ves široki svet, ki je lep in veličasten — spoznavamo pa obenem, da je naš slovenski svet najlepši, vreden naše ljubezni!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Najprvo Vam poročam, da bi bila jaz rada poštna upraviteljica. A kaj, ker imam preubožne starše. Prosim odgovora v prihodnji številki, kaj in kako si hočem pomagati. Rojena sem v Idriji. Hodim v IV. razred ljudske šole v Št. Vidu pri Zatični. Prav vesela bom, če mi odgovorite na to pismo.

Srčen pozdrav! Vam vdana

Karolina,
učenka IV. raz. v Št. Vidu
pri Zatični, Dolensko.

Odgovor:

Ljuba Karolina!

Nikar ne obupaj, čeprav imaš ubožne starše. Ravno to Ti bodi izpodbuda, da ostaneš vztrajna in požrtvovalna. Tako lahko premagaš

vse težave in prideš do svojega smotra. Če hočeš postati poštna upraviteljica, moraš napraviti potrebne izpite in se vežbati v kakem poštnem uradu. Prosi svojega gospoda učitelja, naj gre s Teboj na pošto, kjer Ti vse povedo, kar je treba.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Pisal Vam nisem še nikoli. Ker pa čitam v „Zvončku“, kako Vam drugi učenci in učenke pišejo, sem si mislil: Kaj pa, če bi Vam še jaz začel dopisavati. Zatorej Vam povem svoje mnenje: Bil bi rad častnik. Prosil Vas bi, ako bi bili tako dobri, da bi mi svetovali, kaj storiti. Star sem komaj 11 let. Morda bi se še kaj dalo iz mene narediti. Sedaj Vas še prosim, da bi priobčili to moje ponižno pismo v „Zvončku“, ki ga tako rad čitam. Slednjič Vam še povem, da hodim tukaj v čatežko šolo. Tu se ne morem toliko naučiti kakor bi rad. Čestiti gospod nadučitelj bi tudi rad, da bi šel na višje šole. Jaz bi tudi rad šel, kakor žele tudi moji starši.

Pozdravlja Vas Vam vdani

Zvonimir Skvarč,
učenec ljudske šole na Čatežu
ob Savi.

Odgovor:

Ljubi Zvonimir!

Ako hočeš postati častnik, moraš dovršiti najmanj 4 nižje razrede srednjih šol, potem pa napraviti izpit, da Te sprejmo v kadetno šolo. Dokler nimaš teh šol za seboj, dotlej se ne da več govoriti o tvoji nameri. Torej: najprej šole — potem bomo govorili dalje!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Vem, da Vam ni že dolgo nihče iz naših krajev nič pisal. Zato Vam hočem jaz nekaj vrstic napisati. Jaz prebiram jako rad „Zvonček“ ter vidim v njem razna pisma in povesti. Jaz hodim sedaj zadnje leto v vsakdanjo šolo. Drugo leto morda pojdem v višje šole. Moj starejši brat hodi v trgovsko šolo v Krškem. Dobil je jako lepo izpričevalo. In mlajši brat hodi v tretji razred vsakdanje šole. Jaz kaj pridno obiskujem šolo. Letos sem samo enkrat zaostal, zato da sem šel z očetom v Ljubljano. Oh, kako lepo je to mesto, videl sem raznovrstne vojake in lepe hiše in palače. Tudi jaz bi bil rad vojak. Drugi pot Vam hočem kaj več pisati. Zdaj pa z Bogom.

Srčno Vas pozdravlja

Josip Ivanc,
učenec v Sodražici.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Ako vzmorejo starši in ako hočeš sam — le pojdi v višje šole. Čimveč kdo zna, temveč velja. Glej, da boš svojemu starejšemu bratu enak! — Res je Ljubljana lepo mesto. Ponosni smo nanjo, saj je središče slovenskega sveta!